

15 Aug. 1918.

No. 16.

23e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Maar de reine liefde van Christus blijft voor eeuwig; met een leder, die ook ten laatste gevonden wordt, in het bezit er van, zal het wel gaan.

Moroni 7 : 47.

LEERINGEN VAN JOSEPH SMITH.

(Vervolg van blz. 239.)

HET HUWELIJK IS EEN INSTELLING DES HEMELS.

Ik had eene uitnoodiging om 's avonds eene trouwplechtigheid bij te wonen bij broeder Hyrum Smith; en het huwelijk te voltrekken tusschen Newel Knight en Lydia Goldthwaite. Mijn vrouw vergezelde mij. Bij onze aankomst was een groot gezelschap te zamen. De bruidegom en de bruid kwamen en namen hunne plaatsen, waardoor ik wist, dat zij gereed waren. Nadat gebeden was, vroeg ik hen om op te staan en elkander de hand te reiken. Dan merkte ik op, dat het huwelijk een instelling des hemels was, ingesteld in den hof van Eden; dat het noodzakelijk was dat het voltrokken werd door de autoriteit van het eeuwige priesterschap. De ceremonie was oorspronkelijk en was in hoofdzaak als volgt: Uw verbond om elkanders metgezel in het leven te zijn, omvat in alle opzichten de plichten van man en vrouw; waarmede zij instemden. Ik verklaar hen dan in den naam van God tot man en vrouw en spreek over hen de zegeningen uit, die de Heere in de hof van Eden op Adam en Eva bevestigde, welke zijn: „Weest vruchtbaar en vermenigvuldigt en vervult de aarde”, met de toevoeging van lang leven en voorspoed.

BELANGRIJKHEID VAN DEN EEUWIGEN DUUR VAN HET HUWELIJKSVERBOND.

Tenzij een man en zijne vrouw een eeuwig verbond aangaan en in dit leven door de macht en autoriteit van het Heilig Priesterschap voor tijd en eeuwigheid gehuwd zijn, zullen zij ophouden om te ver-

meerderen wanneer zij sterven; d.w.z. zij zullen geen kinderen hebben na de opstanding. Doch diegenen, welke gehuwd zijn in dit leven door de macht en autoriteit van het priesterschap, en voortgaan, zonder de zonde tegen den Heiligen Geest te bedrijven, zullen voortgaan te vermeerderen en kinderen hebben in de celestiale heerlijkheid. De onvergeeflijke zonde is om onschuldig bloed te vergieten of daaraan medeplichtig te zijn, alle andere zonden zullen in het vleesch bezocht worden en de geest zal overgeleverd worden aan de kwellingen van Satan tot den dag van den Heere Jezus.

De wijze waarop ik weet in wien te vertrouwen — God vertelde mij in wien ik vertrouwen kon stellen.

In de celestiale heerlijkheid zijn er drie hemelen of graden en ten einde de hoogste te bereiken, moet een man ingaan in deze orde van het priesterschap (bedoelende het nieuw en eeuwig verbond des huwelijks); en indien hij dit niet doet, kan hij haar niet bereiken. Hij moge in eene andere ingaan, maar dat is het einde van zijn koninkrijk, hij kan geen vermeerdering hebben.

ER ZIJN GEEN DINGEN, DIE ONSTOFFELIJK ZIJN.

Er bestaat zulk een ding niet als onstoffelijke zelfstandigheid. Alle geest is stof, maar is fijner en reiner en kan alleen door reinere oogen onderscheiden worden. Wij kunnen dezelve niet zien, doch wanneer onze lichamen gereinigd zijn, zoo zullen wij zien dat het alles stof is.

BARMHARTIGHEID EN VERGEVING.

Beoefen steeds het beginsel van barmhartigheid en wees gereed uwen broeder te vergeven op het eerste teeken van bekeering, als hij vergiffenis vraagt; en wanneer wij onzen broeder, of zelfs onzen vijand zouden vergeven vóór hij bekeert of vergiffenis vraagt, dan zal onze Hemelschen Vader ons dezelfde barmhartigheid betoonen.

BARMHARTIGHEID VAN GOD EEUWIGDUREND.

Er zal nimmer een tijd zijn, dat de geest te oud is, om God te naderen. Allen zijn onder het bereik van de vergevende genade, uitgenomen zij, welke de onvergeeflijke zonde bedreven, waarvoor geen vergiffenis is in deze, noch in de toekomstige wereld.

DE LEDEN DER KERK ONTVANGEN GEEN VOORSCHRIFTEN VOOR HEN, DIE HOGER IN AUTORITEIT ZIJN.

Het is in strijd met de handelingen van God, dat een lid der Kerk of wie ook, voorschriften zou ontvangen, voor diegenen, die in autoriteit hooger zijn dan zijzelve; daarom zult gij inzien, dat het on-

gepast is er acht op te geven; maar als eenig persoon een vizioen heeft, of een bezoek ontvangt van een hemelschen boodschapper, moet het voor zijn eigen welzijn en voorlichting zijn.

RAADGEVING AAN ZENDELINGEN.

O, gij ouderlingen van Israël, hoort naar mijne stem, en wanneer gij in de wereld gezonden wordt om te prediken, verkondigt die dingen, waarvoor gij gezonden zijt; predikt en roept luide: „Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij; bekeert en geloof het Evangelie.” Verklaar de eerste beginselen en laat verborgenheden onaangeroerd. Bemoei u niet met vizioenen over beesten en onderwerpen, welke gij niet begrijpt.

PLICHT DER ZENDELINGEN.

Terwijl ik wachtte, maakte ik de volgende opmerkingen: dat de tijd, welke van ons vereischt was om in Kirtland te vertoeven, om met macht van omhoog begiftigd te worden, binnen weinige dagen verstreken zou zijn, dat de Ouderlingen zouden uitgaan en ieder op zichzelf zoude moeten staan, als het voor hen niet noodzakelijk was om twee aan twee te worden uitgezonden, zooals in vroeger tijden, doch te gaan in alle zachtmoedigheid, in eenvoud en te prediken Jezus Christus en Hem gekruisd; niet twistende met anderen over hun geloof of stelsels van godsdienst, maar een vaste richting volgende. Ik geef het bij wijze van gebod; en allen die er geen acht op geven, zullen vervolgingen over zichzelf brengen, terwijl degenen, die dit wel zullen doen, altijd vervuld zullen zijn met den Heiligen Geest; ik verkondig dit als eene profetie, met hosanna en amen verzegeld. Eveneens dat de Zeventigers niet zijn geroepen om aan tafels te bedienen, noch om over kerken te presideeren of moeilijkheden te beslechten, maar om het Evangelie te prediken en om op te bouwen; en anderen aan te stellen, welke niet tot deze quorums behooren, om over degenen te presideeren, die Hoogepriesters zijn. Eveneens zijn de Twaalven niet om aan tafels te bedienen, maar om de sleutelen van het Koninkrijk tot alle natiën over te dragen en de deur van het Evangelie voor hen te ontsluiten en de Zeventigers op te roepen, om achter hen te volgen en hen te helpen. De Twaalven hebben de vrijheid te gaan, waar zij ook willen, en wanneer een van hen zal zeggen, ik wensch naar deze of gene plaats te gaan, laat al de anderen dan amen zeggen.

Ten eerste, het betaamt eenen Ouderling, wanneer hij reizende is door de wereld, de inwoners der aarde waarschuwend om te zamen te vergaderen, opdat zij eene heilige stad voor den Heere mogen opbouwen; geen invloed uit te oefenen op kinderen of op diegenen die afhankelijk zijn van ouders of voogden, hen daarbij onttrekkende aan hunne

verplichtingen, welke zij rechtmatig aan deze wettige voogden verschuldigd zijn; zij zouden hunne pogingen aanwenden bij ouders of voogden; en hunne leeringen zouden zoodanig moeten zijn, dat zij er op aangelegd zijn om de harten der vaders tot de kinderen, en de harten der kinderen tot de vaders te keeren, en nimmer zoude invloed uitgeoefend worden op kinderen, in strijd met den wil van ouders of voogden; doch zouden wij het als onzen plicht gevoelen, om onzen invloed aan te wenden om hen met het volk van God te vergaderen, op allen, die wij zouden kunnen overreden op wettige en rechtvaardige manier en met hun goedvinden. Laat in het andere geval de verantwoordelijkheid rusten op de hoofden van ouders en voogden en alle oordeelen of gevolgen zij op hunne hoofden, in overeenstemming met datgene, wat Hij ons heeft opgedragen, want God heeft het zoo verordineerd, dat Zijn werk in de laatste dagen in rechtvaardigheid verkort zou worden; predikt daarom eerst de ouders en tracht daarna, met hun goedvinden, de kinderen te overreden om eveneens het Evangelie te omhelzen. En als kinderen het Evangelie aannemen en hunne ouders of voogden ongeloofigen zijn, raadt hen dan aan om thuis te blijven en gehoorzaam te zijn aan hunne ouders of voogden, als zij het vereischen; maar als zij toestaan, dat zij met het volk van God vergaderen, laat hen dan zoo doen en er zal niet verkeers gedaan zijn; en laat alle dingen zorgvuldig en rechtvaardig gedaan worden en God zal Zijne bescherming over al dezulken uitstreken.

Ten tweede is het de plicht der Ouderlingen, wanneer zij eenig huis binnentreden, hunne werkzaamheden en hunne waarschuwend stem te richten tot het hoofd des huizes; en indien hij het Evangelie aanneemt, dan mogen zij hunne invloed aanwenden op zijne vrouw, mits met goedvinden, zoodat zij misschien het Evangelie moge aannemen; doch wanneer een man het Evangelie niet aanneemt, maar toestemd dat zijne vrouw het aanneemt en zij gelooft, laat haar het dan aannemen. Wanneer een man zijn vrouw verbied, of zijne kinderen vóór zij de leeftijd bereiken hebben, om het Evangelie aan te nemen, dan is het de plicht van den Ouderling heen te gaan en geen invloed op hen uit te oefenen en de verantwoordelijkheid op hem te laten rusten; schudt het stof van uwe voeten als een getuigenis tegen hem, en gij zult vrij uitgaan. Hunne zonden komen niet op rekening van hen, die door God gezonden waren, om hen te waarschuwen te ontvlieden aan den toekomenden toorn en zichzelf te behouden van dit verkeerde geslacht. De dienstknechten van God zullen niet met eene waarschuwend stem tot de natiën der heidenen gegaan zijn, voordat de engel des verderfs zal beginnen de inwoners der aarde te verwoesten, en zooals de profeet heeft gezegd: „Het zal geschieden, dat het gerucht te verstaan, enkel beroering wezen zal.” Ik spreek alzoo, omdat ik

medelijden gevoel voor mijne medemenschen; ik doe het in den naam des Heeren, bewogen zijnde door den Heiligen Geest. O, dat ik hen uit de draaikolk der ellende kon bevrijden, in welke ik zie dat zij zich door hunne zonden zullen storten; dat ik door mijne waarschuwendende stem in staat mocht zijn een instrument te wezen om hen tot oprechte bekeering te brengen, zoodat zij geloof moge hebben om standvastig te zijn tegen den boozen dag.

Ten derde zal het de plicht van een Ouderling zijn, wanneer hij een huis binnengaat, de heer des huizes te groeten, en indien hij zijne toestemming verkrijgt, dan eerst mag hij prediken tot allen, die in dat huis zijn; maar indien hij geen toestemming krijgt, laat hem niet tot de dienstknechten gaan, maar laat de verantwoordelijkheid en de gevolgen ervan rusten op het hoofd van den heer des huizes, en de schuld van dat huis besmet zijne kleederen niet langer, hij is vrij; daarom laat hem het stof van zijne voeten schudden en zijn weg vervolgen. Doch indien de heer van dat huis zijne toestemming geeft, dan mag de Ouderling prediken aan zijne familie, zijne vrouw, kinderen, dienstknechten of dienstmaagden; dan zal het de plicht van den Ouderling zijn om vrijmoedig te staan voor de zaak van Christus en dat volk zonder onderscheid te waarschuwen zich te bekeeren en gedoopt te worden voor de vergeving der zonden, en voor den Heiligen Geest, hen altijd met een geest van zachtmoedigheid in den naam des Heeren gebiedende, elkander vriendelijk toegeneegen te zijn, dat de vaders welwillend zouden zijn voor hunne kinderen, de mannen voor hunne vrouwen, de meesters voor hunne dienstknechten; en dat de kinderen gehoorzaam zouden zijn aan hunne ouders, de vrouwen aan hunne mannen en de dienstknechten aan hunne meesters.

EEN GRONDBEGINSEL VAN MORMONISME.

De vraag is mij dikwijls gesteld geworden; „Waarin verschilt gij met anderen in uwe godsdienstige inzichten?” In werkelijkheid en wezen verschillen wij niet zooveel in onze godsdienstige inzichten; maar wij wenschten, dat wij allen één beginsel van liefde konden huldigen. Een van de groote oorspronkelijke beginselen van „Mormonisme” is, om waarheid te aanvaarden, van welke zijde zij ook moge komen.

TOESTAND VAN EEN MOORDENAAR.

Een moordenaar, bijvoorbeeld iemand die onschuldig bloed vergiet, kan geen vergiffenis ontvangen. David zocht, berouwvol onder tranen, boetedoening van de hand van God, voor den moord op Uria; doch hij kon haar slechts verkrijgen door de hel; hij kreeg eene belofte dat zijne ziel in de hel niet verlaten zou worden.

VERVOLGING ZOU ZONDER MURMUREEREN VERDRAGEN WORDEN.

Iedere poging zoude worden aangewend om de zaak, welke gij verdedigt, te handhaven en om zooveel mogelijk bij te dragen in de behoeften van elkander in deze uwe groote rampspoed, en herinner u om niet te murmureeren over de handelingen van God met Zijne schepselen. Gij zijt nog niet in zulke moeilijke omstandigheden geplaatst als de oude profeten en de apostelen gedaan werden. Herinnert u een Daniël, de drie Hebreuwsche jongelingen, Jeremia, Paulus, Stephanus en vele anderen, te veel om te noemen, die gesteenigd werden, aan stukken gezaagd, verzocht, omgebracht met het zwaard, en ronddoolden in schapenvachten en geitenvellen, verlaten, gekweld en gefolterd zijnde, en wien de wereld niet waardig was te huisvesten. Zij doolden rond in woestijnen en bergen, verborgen zich in spelonken en in de holen der aarde; toch hebben zij allen door hun geloof zich een goeden naam verworven; en te midden van al hunne beproevingen verheugden zij zich, dat zij waardig geacht waren om vervolging te lijden voor de zaak van Christus.

PRIESTERS.

Wanneer wij de eischen, welke, om het Evangelie te prediken, aan de dienstknechten van God gesteld kunnen worden, beschouwen, dan vinden we maar weinigen, die geschikt zijn om Priesters te worden. Wanneer een Priester zijn plicht en roeping goed verstaat en bediend en predikt door den Heiligen Geest, zal zijn vreugde niet minder groot zijn, dan wanneer hij een lid was van het Presidentschap en zijne diensten zijn noodzakelijk in het lichaam, evenals die van Leeraars en Diakenen. Daarom, de Kerk als een geheel beschouwende, mogen wij haar, strikt genomen, één Priesterschap noemen.

PRIESTERSCHAP.

Teneinde dit onderwerp — het Priesterschap — te onderzoeken, zoo belangrijk voor dit als voor ieder toekomend geslacht, zal ik, in zooverre als het mogelijk is, het spoor volgen van het Oude en Nieuwe Testament.

In de Schriften wordt over twee Priesterschappen gesproken, namelijk het Melchizedeksche en het Aäronische of Levitische. Alhoewel er twee Priesterschappen zijn, omvat toch het Melchizedeksche Priesterschap het Aäronische of Levitische Priesterschap en is het grootste, het voornaamste en houdt de hoogste autoriteit, welke aan het Priesterschap is verleend, en bezit de sleutelen van het Koninkrijk van God door alle eeuwen der wereld tot op het laatste geslacht en is het kanaal, waardoor alle kennis, leerstelling, het plan van Zaligheid, en elk belangrijk onderwerp van den hemel is geopenbaard.

Het was ingesteld voor „de grondlegging der wereld, toen de morgensterren te zamen vroolijk zongen en al de kinderen Gods juichten,” en is het hoogste en heiligste Priesterschap en is volgens de orde van den Zoon van God, en alle andere Priesterschapen zijn slechts onderdeelen, vertakkingen, machten en zegeningen, welke er toe behooren en worden door hetzelfde beheerscht en bestuurd. Het is het kanaal waarlangs de Almachtige Zijne heerlijkheid begon te openbaren bij het begin der schepping van deze aarde, en waar langs Hij voortging zichzelf te openbaren aan de kinderen der menschen tot op den tegenwoordigen tijd, en langs welke Hij al zijn doeleinden bekend zal maken tot het einde der tijden.

Beginnende met Adam, welke de eerste mensch was, van welke gesproken is in Daniël als zijnde de „Oude van Dagen”, of met andere woorden, de eerste en oudste van allen, de groote voorzaat, van welke op een andere plaats gezegd wordt, dat hij Michaël is, omdat hij de eerste en vader van allen was, niet alleen door afkomst, maar omdat hij de eerste was, die de geestelijke zegeningen bezat, en aan wien het plan der beginselen bekend gemaakt was voor de zaligheid van zijn nageslacht tot op den laatsten dag, en aan wien Christus het eerst geopenbaard was en door wien Christus geopenbaard is geworden van den hemel en voort zal gaan Hem te openbaren. Adam hield de sleutelen der bedeeeling van de volheid der tijden, d.w.z. de bedeeeling van al de tijden zijn en zullen door hem geopenbaard worden vanaf den beginne tot Christus, en vanaf Christus tot aan het einde van alle bedeeelingen, welke bestemd zijn geopenbaard te worden. „Ons bekend gemaakt hebbende de verborgenheid van Zijnen wil, naar Zijn welbehagen, hetwelk Hij voorgenomen had in Zichzelve, om in de bedeeeling van de volheid der tijden wederom alles tot één te vergaderen in Christus, beide dat in den hemel is en dat op de aarde is in Hem. (Ef. 1 : 9 en 10).

Nu het voornemen in Hemzelf in het slot-tafereel van de laatste bedeeeling is, dat alle dingen, welke tot die bedeeeling behooren, bestuurd zouden worden in volkomen overeenstemming met voorgaande bedeeelingen.

En wederom, God had het voornemen in Zichzelve, dat er geene eeuwige volheid zoude zijn, vóórdat iedere bedeeeling vervuld en tezamen tot één vergaderd zoude zijn, en dat alle dingen, welke ook, die in deze bedeeelingen tot dezelfde volheid en eeuwige glorie tot één vergaderd zouden worden, zouden zijn in Christus Jezus; daarom stelde hij verordeningen in om voor altijd en immer dezelfde te zijn, en stelde Adam aan om over hen te waken, om hen van den hemel aan de menschen te openbaren, of daartoe engelen te zenden: „Zijn zij niet allen gediensstige geesten, die tot dienst uitgezonden worden om dergenen wil, die de zaligheid beërven zullen?” (Hebr. 1 : 14).

Deze engelen zijn onder de leiding van Michaël of Adam geplaatst, die handelt onder de leiding des Heeren. Uit de voorgaande schriftuurplaats leeren wij, dat Paulus de voornemens van God in betrekking tot Zijn verbinding met de menschen, volkomen verstond en eveneens de heerlijke, volmaakte maatregel, welke Hij in Zichzelve bevestigde, waardoor Hij macht, openbaringen en heerlijkheid voortzendt.

God zal niet erkennen wat Hij niet geroepen, verordineerd en gekozen heeft. In den beginne riep God Adam door Zijne eigen stem. „En de Heere Gód riep Adam, en zeide tot hem: Waar zijt gij? En hij zeide: Ik hoorde uwe stem in den hof en ik vreesde: want ik ben naakt; daarom verborg ik mij.” (Zie Gen. 3: 9 en 10). Adam ontving geboden en voorschriften; dat was de orde van den beginne.

Dat hij in den beginne openbaringen, geboden en verordeningen ontving, is boven alle tegenspraak verheven; hoe kon hij anders den Heere offeranden toebrengen op een aannemelijke wijze? En als hij offeranden toebrecht, moesten zij door verordening geautoriseerd zijn. We lezen in Gen. 4: 4 dat Abel van de eerstgeborenen van zijne schapen bracht en van hun vet, en de Heere zag Abel en zijn offer aan. En wederom: „Door het geloof heeft Abel een meerdere offerande Gode geofferd dan Kain, door hetwelk hij getuigenis bekomen heeft dat hij rechtvaardig was, alzoo God over zijne gave getuigenis gaf; en door dat geloof spreekt hij nog nadat hij gestorven is (Hebr. 11: 4). Hoe spreekt hij nog? Door het Priesterschap te verheerlijken, hetwelk aan hem verleend was en als een rechtvaardig man te sterven en daardoor werd hij een engel van God, nadat hij zijn lichaam uit den dood terug ontvangen had, houdende nog de sleutelen van zijne beëdeling; en door van den hemel gezonden te worden om tot Paulus vertroostende woorden te spreken en hem eene kennis te verschaffen van de verborgenheden der godzaligheid.

En indien dit niet het geval ware, wilde ik vragen: Hoe kon Paulus zooveel weten omtrent Abel en waarom zoude hij schrijven over zijn spreken, nadat hij gestorven was? Hieruit volgt, dat, wanneer hij sprak nadat hij gestorven was, dit moest zijn toen hij uit den hemel werd nedergezonden om te bedienen.

(Wordt vervolgd.)

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
J. J. VAN LANGEVELD.

De behoefte aan een zaligmaker.

(Vervolg en slot van blz. 244.)

Welk ander mensch was tot de aarde gekomen met zulk eene aanstelling, bekleed met de autoriteit van zulk eene voor-verordineering? De verzoenende zending van Jezus Christus was geen zelf-aanmatiging. Het is waar, Hij had Zichzelf aangeboden, toen de oproep gehoord was in den hemel; 't is waar, dat Hij was aangenomen en in den rechten tijd tot de aarde kwam om aan die aanneming gevolg te geven, maar Hij was gekozen door Een, die grooter was dan Hij zelve. De hoofdsom van zijn erkenning van autoriteit was altijd, dat hij handelde onder het gezag van den Vader, getuige deze woorden: „Want ik ben uit den hemel nedergedaald, niet opdat ik mijnen wil zoude doen, maar den wil desgenen, die mij gezonden heeft”. (Joh. 6:38) „Mijne spijs is, dat ik doe den wil desgenen die Mij gezonden heeft, en Zijn werk volbrengende. (Joh. 4:34). „Ik kan van Mijzelve niets doen: gelijk Ik hoor, oordeel Ik, en Mijn oordeel is rechtvaardig; want Ik zoek niet Mijnen wil maar den wil des Vaders, die Mij gezonden heeft. (Joh. 5:30).

Door de verzoening, welke door Jezus werd tot stand gebracht — een plaatsvervangend offer, ten nutte van het menschdom, dat door de gevolgen der zonde, beide zoowel erfelijke als persoonlijke, van God vervreemd was geworden — was de weg geopend voor boetedoening, waardoor de mensch wederom in gemeenschap met God kon komen en geschikt gemaakt werd om opnieuw en voor immer in de tegenwoordigheid van zijn Eeuwigen Vader te wonen. De gevolgen van de verzoening mogen gevoegelijk als tweeledig beschouwd worden:

1. De algemeene verlossing voor het gansche menschelijk geslacht van den dood, veroorzaakt door den val van onze eerste ouders, en
2. Zaligheid, waarbij middelen bereid zijn, om te ontkomen aan de resultaten van persoonlijke zonden.

De overwinning over den dood was geopenbaard in de opstanding van den gekruisigden Christus; Hij was de eerste, die uit den dood tot onsterfelijkheid overging en is daarom terecht bekend als „de eersteling dergenen die ontslapen zijn”. (1 Cor. 15:20). Dat de opstanding uit den dood, dusdanig ingewijd, zich uitstrekt over allen die het leven hadden of zullen hebben, is bevestigd door een

overvloed van schriftuurlijke bewijzen. De opstanding des Heeren volgende, verreezen anderen die in het graf geslapen hadden en werden van velen gezien, niet als geestverschijningen, maar als opgestane wezens, onsterfelijke lichamen bezittende: „En de graven werden geopend, en vele lichamen der heiligen die ontslapen waren, werden opgewekt; en uit de graven uitgegaan zijnde na Zijne opstanding, kwamen zij in de heilige stad en zijn velen verschenen (Matt. 27 : 52, 53).

Van degenen, welke zoo vroeg reeds voortkwamen, wordt gesproken als „de Heiligen”; en andere schriftuurplaatsen bevestigen het feit, dat alleen de rechtvaardigen zullen voortkomen in de eerste periode der opstanding, nu nog niet voltooid; doch dat allen, die gestorven zijn, hunne lichamen van vleesch en beenderen zullen terug ontvangen, is door het geopenbaarde woord boven allen twijfel verheven. De verklaring van den Zaligmaker zelve moet afdoende zijn: „Voorwaar, voorwaar zeg ik u, de ure komt en is nu, wanneer de dooden zullen hooren de stem van den Zoon Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven. . . . Verwondert u daar niet over; want de ure komt in welke allen die in de graven zijn, Zijne stem zullen hooren, en zullen uitgaan: die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens, en die het kwade gedaan hebben tot de opstanding der verdoemenis.

De leerstelling van eene algemeene opstanding werd door de Apostelen van ouds en eveneens door de Nephitische Profeten onderwezen, en is ook bewezen door openbaring in de tegenwoordige beedeeling; zelfs de heidenen, welke God nietkenden, zullen uit het graf voortgebracht worden; en in zooverre zij in onwetendheid, wat de wet der zaligheid aangaat, geleefd hebben en gestorven zijn, is voor hen een middel bereid om hen het plan van zaligheid bekend te maken: „En dan zullen de natiën der heidenen verlost worden, en zij die geene wet gekend hebben, zullen deel hebben in de eerste opstanding. (Leer en Verb. 45 : 54).

Jacob, eene Nephitische Profeet, leerde de algemeenheid van de opstanding en toonde de volstrekte behoefte van een Zaligmaker aan, zonder Wien Gods oogmerken in de schepping der menschen niet bereikt konden worden. Zijne woorden geven een kort en krachtig begrip van geopenbaarde waarheid, direct betrekking hebbende op ons onderwerp:

„Want gelijk de dood over alle menschen is gekomen, om het barmhartige plan van den grooten Schepper te vervullen, moet er eveneens eene kracht ter opstanding zijn; en de opstanding moet komen tot den mensch tengevolge van den val; en de val kwam als een gevolg der overtreding; en omreden de mensch gevallen is, is hij afgesneden van de tegenwoordigheid des Heeren. Daarom moest het eene eindelooze verzoening zijn; en tenzij er geene eindelooze

verzoening is, zoude deze sterfelijkheid geene onsterfelijkheid kunnen aandoen. Daarom, het eerste oordeel, hetwelk over den mensch kwam, moest voor eeuwig gebleven zijn. En als dit zoo ware, moest dit vleesch nederliggen en vergaan, en tot hare moeder aarde keeren, om niet wederom op te staan. O, de wijsheid van God! Zijne barmhartigheid en genade! Want ziet, indien het vleesch niet meer zoude opstaan, moesten onze geesten onderworpen zijn aan dien engel, die uit de tegenwoordigheid van den eeuwigen God viel en de duivel werd, om niet meer op te staan. En onze geesten moesten aan hem gelijk en wij duivelen worden; engelen van eenen duivel, om uitgesloten te zijn van de tegenwoordigheid van onzen God, om te vertoeven met den vader der leugenen, in ellende gelijk hij zelf; ja, aan dat wezen, dat onze eerste ouders verleidde, dat zich veranderde, alsof het een engel des lichts ware, en de harten der menschenkinderen opwekte tot geheime vereenigingen om te moorden en alle soorten van geheime werken der duisternis te bewerken. O, hoe groot is de goedheid van onzen God, die eenen weg tot onze ontkoming bereidt, uit de handen van dit vreeselijk monster; ja, dat monster, dood en hel, hetwelk ik den dood van het lichaam en eveneens den dood des geestes noem. En door den weg der verlossing van onzen God, den Heilige Israëls, deze dood, de tijdelijke, waarvan ik gesproken heb, zal hare dooden opgeven; welke dood het graf is. En deze dood, waarvan ik gesproken heb, welke de geestelijke dood is, zal zijne dooden opgeven; welke geestelijke dood de hel is; daarom moeten dood en hel hunne dooden opgeven, en de hel moet hare gevangene geesten overgeven, en het graf moet zijne gevangene lichamen overgeven; en de lichamen en de geesten der menschen zullen hersteld worden het een tot den ander; en het is door de kracht der opstanding van den Heilige Israëls. O, hoe groot is het plan van onzen God! Want aan de andere hand moet het paradijs van God de geesten der rechtvaardigen overgeven, en het graf moet de lichameu der rechtvaardigen opgeven; en de geest en het lichaam zijn wederom aan elkander hersteld; en alle menschen worden onsterfelijk en onbederfelijk; en zij zijn levende zielen, hebbende eene volmaakte kennis zooals wij in het vleesch; tenzij dat onze kennis volmaakt zal zijn." (B. v. M. 2 Nephi 9:6-13.)

De toepassing van de verzoening voor persoonlijke overtreding, waardoor de zondaar bij gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen, belichaamd in het Evangelie van Jezus Christus, vergeving mag ontvangen, wordt afdoende in de Schriften beschreven. Sedert vergeving van zonden op geene andere wijze verzekerd kan worden, zijnde er in den hemel noch op aarde geen andere naam dan dien van Jezus Christus gegeven, waardoor zaligheid zal komen tot de kinderen der menschen, staat iedere ziel onder de noodzakelijkheid

van des Zaligmakers bemiddeling, sinds allen zondaars werden. „Want zij hebben allen gezondigd en derven de heerlijkheid Gods,” zeide Paulus vanouds (Rom. 3:23) en de Apostel Johannes geeft zijne getuigenis in deze woorden: „Indien wij zeggen dat wij geene zonden hebben, zoo verleiden wij onszelven en de waarheid is in ons niet.” (1 Joh. 1:8).

Wie zal de rechtvaardigheid van God betwijfelen, welke zaligheid ontzegd aan allen, die niet willen voldoen aan de beschreven voorwaarden, waarop zij alleen, zooals verklaard is, verkrijgbaar is? Christus is „allen die Hem gehoorzaam zijn, eene oorzaak der eeuwige zaligheid geworden,” (Hebr. 5:9) en God „zal een iegelijk vergelden naar zijne werken: dengenen wel, die met volharding in goeddoen, heerlijkheid en eer en onverderfelijkheid zoeken, het eeuwige leven; maar dengenen die twistgierig zijn, en die der waarheid ongehoorzaam, doch der ongerechtigheid gehoorzaam zijn, zal verbolgenheid en toorn vergolden worden: verdrukking en benauwdheid over alle ziel des menschen, die het kwade werkt” (Rom. 2:6-9).

Zoodanig is dan de behoefte aan den Zaligmaker, want zonder Hem zoude het menschdom voor eeuwig in zijn gevallen staat moeten blijven, en de hoop op eeuwige vooruitgang zou voor eeuwig verloren zijn. De sterfelijke proeftijd is bereid als eene gelegenheid tot vooruitgang, doch zoo groot zijn de moeielijkheden en de gevaren, zoo sterk is de invloed van het kwade in de wereld, en zoo zwak het weerstandsvermogen van den mensch hierin, dat zonder de hulp van eene macht, verre boven die van het menschdom staande, geen ziel de weg tot God terug zou vinden, vanwaar zij gekomen is. De behoefte aan een Zaligmaker ligt in het feit, dat de mensch van zichzelf onbekwaam is om zichte verheffen van zijne tijdelijke tot den geestelijken staat, van het lagere koninkrijk tot het hoogere.

Derhalve, voor de verheffing van den mensch van zijn tegenwoordigen gevallen en betrekkelijk ontaarden staat tot de hoogere toestand van geestelijk leven, moest eene macht, boven de zijne staande, medewerken. Door het in werking treden van de wetten, geldende in een hooger koninkrijk, kan de mensch bereikt en verheven worden; door zijn eigen onbeholpen pogingen is hij daartoe niet in staat. Een Zaligmaker en Verlosser voor het menschdom is onbetwistbaar noodzakelijk voor de verwezenlijking van het plan van den Eeuwigen Vader: „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van den mensch tot stand te brengen”; en deze Verlosser en Zaligmaker is Jezus Christus, buiten wien er geene andere is, noch zijn kan.

**Zoo iemand tot ulieden zal zeggen: Zie, hier is de Christus,
of dáár, geloof het niet (Matt. 24 : 23).**

De Nieuwe Rotterdamsche Courant van 24 Juli bevatte het volgende bericht, hetwelk wij om zijn merkwaardigen inhoud niet konden nalaten over te nemen :

Naar wij lezen heeft zich in het Koninkrijk Saksen een nieuwe secte gevormd, Herder en Kudde genaamd. Het hoofd is de wever Hain te Meeranne, die door zijn ongeveer 500 volgelingen heilige Vader of God Vader genoemd wordt. Hij leert dat in hem God verschenen is, en voor zoover God in Christus was, noemt hij zich Christus, den Heiland. Vervuld is wat de kerk belijdt: Vanwaar Hij wederkomen zal om te oordeelen de levenden en de dooden. Ik zit op mijn rechterstoel, schreef hij zijn volgelingen in slecht Duitsch, en scheid de schapen van de bokken. Ik ben de weg, de waarheid en het leven. Komt tot mij, enz. Wie tot hem komt, wordt tot de schapen gerekend. Hij eischt van zijn volgelingen een leven in zedelijkheid, gerechtigheid en liefde.

Overigens vaart hij dikwerf bitter tegen de kerk en de predikanten uit. Reeds daarom zijn, volgens hem, de predikanten veroordeeld, omdat zij tractement ontvangen, want een echte prediker Gods laat zich niet betalen. Paulus heeft het niet gedaan en hij, Hain, preekt ook voor niets.

In Saksen heerscht de krijgswet en volgens deze verbod het Generalkommando te Leipzig alle samenkomsten der Kudde. Zij nam daarop een anderen naam aan en wel dien van Nieuwe Bond Gods, doch het Generalkommando handhaafde het verbod. Het is gebleken dat Hain ook voor de schooljeugd tegen de kerk uitvoer. De heilige Vader is reeds eenmaal wegens beschimping van de kerk gestraft.

De Kudde zoekt met voorliefde, schoon te vergeefs, aansluiting bij de mannen der Gemeenschappen.

Rijmpreekjes.

No. 14. Hemelgoud.

Als in dat ondermaansche land de levenslamp is uitgebrand, vaart uit het aardsch gewemel (waar, hoe men op 't hiernamaals snoeft, toch menigeen nog graag wat toeft) de vrome ziel ten hemel.

Nu is 't geloof al eeuwen oud, dat daar de straten zijn van goud; maar uw dienstvaard'ge rijmer — hoe innig ook zijn harte haakt naar 't hemelrijk dat wis genaakt — doet niet aan 't goudgemijmer.

't Is hem om 't even, 't laat hem koud, of daar de straten zijn van

goud of van geschrobde keien; of dat de lieve jeugd zich ginds — o zalig tijdverdrijf eens kinds! — met modder kan vermeien.

Waarom dááaraan nog tijd verspild? Het hemel-ideaal verschilt bij blanken en bij zwarten. Is één ding niet een ieglijk klaar: verwachten wij niet allen daar een stad van *gouden harten*?

Maar waarom nu zoo lang gewacht tot wij, beroofd van aardsche kracht, naar gindsche wereld sloop gaan? Waarom blijft dat begeerlijk goed vaak diep verborgen tot wij koud en bleek en stijf om zeep gaan?

De plaats voor 't hartegoud is *hier*! Wat kan ons gindsche hemel-zwier en tooi en opschik baten? *Hier* moet men stillen zucht en klacht, tot eens een gouden schijnsel lacht in alle aardsche straten!

FRANK I. KOOYMAN.

Een bekeerd Prediker verhaalt zijne ondervindingen.

Op uitnodiging van Bisschop Geo W. Tolley van Gridley, in Californië, gaf ik het volgende korte verhaal over mijne bekeering tot „Mormonisme”. Ik was uit Methodistische ouders geboren in La Porte County, Indiana. Mijne voorouders waren de vurigste aanhangers van deze secte. Toen ik 25 jaren oud was, werd ik verordineert tot de bediening, waaraan ik 22 jaren voldeed. In Juni 1902 werd ik naar Utah gezonden, om de „Mormonen” tot het Methodisme te bekeeren. Ik was een waardig model van het gemiddelde gehalte van zendingen. Ik was vol vooroordeel en de verbeelding had zoodanig op mijn verstand ingewerkt, dat ik mij de „Mormonen” voorstelde met horens, gespleten tongen en gekloofde voeten. Toen ik in Ogden arriveerde en op de straat wandelde, vroeg ik iemand mij een Heilige der Laatste Dagen aan te wijzen. Ik naderde hem en vroeg: „Zijt gij een „Mormoon?” Hij antwoordde bevestigend „Wel” zeide ik, „ik kan niet opmerken, dat gij er ook maar eenigszins anders uitziet dan andere menschen.” Op deze wijze verloor ik mijn eerste valsche idee omtrent de uitwendige gedaante van de Heiligen der Laatste Dagen. Als mijne eerste begrippen over hunne uitwendige gedaante beschouwd kunnen worden als een maatstaf voor de karakters der Heiligen en als bewijs voor mijne kennis van „Mormonisme”, dan moet ik bekennen dat ik de meest onwetende van alle menschen was. Drie maanden van zendingswerk brachten mij tot de overtuiging, dat „Mormonisme” sommige dingen bezat, welke in Methodisme gewenscht zouden zijn. Scholen en vergaderzalen waren voor godsdienstig werk altijd ter mijner beschikking. Nimmer was een vergaderzaal voor mij gesloten. Ik bemerkte het groote contrast in gevoelens tusschen deze geest van verdraagzaamheid en de onverdraagzaamheid, waarvan ik

getuige was geweest, tegenover twee „Mormoonsche” zendelingen in de stad Goshen, Indiana, waar de vijftien predikanten hun invloed op den burgemeester uitoefende, opdat hij maatregelen zou nemen om de „Mormonen” te verwijderen.

De praktijk van de pioniers van Utah, in betrekking tot Christelijke gastvrijheid en hun liefde voor godsdienstige verdraagzaamheid bracht er mij toe hier eene werkelijke verwezenlijking te zien van de les, welke gegeven werd in dat schoone tafereel in het leven van den Zaligmaker, toen Hij de discipelen bestrafte voor hun sectarische dweepelij (Markus 9 : 38—42). Ook maakte de geest van onderlinge hulp en medewerking in wereldsche zaken een sterken indruk op mij. Het kwam voor de eerste maal in mijn gedachte op, dat het Evangelie, zooals het was hersteld door Joseph den Profeet, een herziening was van de beginselen en praktijken, welke door Jezus en de Apostelen geleerd werden. Ik zag voor de eerste maal eene kerk, met het rechtvaardigste, sociale systeem der wereld. Waardige armoede vond zulke mededoogen onder de Heiligen, als nergens anders werd aangetroffen. In de behoeften van weduwen en weezen werd voorzien. De eenvoudigheid van het stelsel van Godsdienst gaf mij den indruk van bijzonder Christelijk te zijn. Het systeem van bestuur in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen was volmaakt in overeenstemming met dat van de Kerk in het apostolische tijdperk. Het ontwerp van maatschappelijke vrijmaking, door den Heere ingesteld, en door den Profeet geleerd en in praktijk gebracht, houdt vanzelf de elementen in zich tot verbetering van het kwade, dat de samenleving ondermijnt. Deze zijn een paar van de waarheden, welke mij leidde tot een verder onderzoek van „Mormonisme”. Door de hulp van het gebed en het doen van den wil van God, zooals deze aan mij geopenbaard was, ontving ik eene getuigenis van den Geest, dat deze leerstelling uit God is. Dit verklaart in zekere mate, waarom ik een Heilige der Laatste Dagen werd, waaraan ik nederig mijn geloof toeschrijf en getuigenis geef in den naam van Jezus.

B. DORR. HERROLD.

(Het bovenstaande is gevonden in de *Deseret News* en werd ons door een vriend ter opname toegezonden.)

Verplaatst.

5 Juli 1.1. werd Ouderling Francis O. Jones van Amsterdam naar Utrecht en Ouderling Alvin J. Teuscher van Utrecht naar Amsterdam overgeplaatst.

Overleden.

Ogden. — Op Maandag 13 Mei is na eene ziekte van eenige weken onze landgenoot Halbe Hulshoff zacht en kalm in een der ziekenhuizen overleden. Hij werd 20 September 1876 in Friesland, Nederland geboren en kort nadat hij het Evangelie had aangenomen, emigreerde hij met zijn gezin in 1903 naar Utah. Op het einde van 1909 ging hij met zijn gezin naar Nederland terug, om een zending te vervullen. Nadat zijne vrouw en kinderen een bezoek aan de familie hadden gebracht, keerden zij weder naar hun tehuis in Utah terug. Broeder Hulshoff was omtrent twee jaren als zendeling in verschillende plaatsen werkzaam en had vele vrienden. Met getrouwheid heeft hij zijn zending volbracht.

Voor zijn overlijden gaf hij getuigenis van het Evangelie en drukte zijn dankbaarheid uit over de zegeningen hem geschonken. Vol geloof en vertrouwen ontsliep hij in zijn Verlosser.

Salt Lake City. — Zondag 16 Juli had alhier de teraardebestelling plaats van Johanna H. de Waal. Zij werd 13 Juli 1845 te Rotterdam geboren, 8 Nov. 1890 gedoopt door Ouderling E. Neuteboom en dienzelfden dag ook door hem bevestigd. Omstreeks twaalf jaren geleden emigreerde zij naar Utah.

Conferentie-Aankondiging.

De halfjaarlijksche Conferentie van de Amsterdamsche hoofd-afdeeling zal gehouden worden op 1 Sept. a.s. Drie vergaderingen zullen worden gehouden, te weten: 's morgens om 10 uur in gebouw Odeon, 's middags om 2 uur in de gewone vergaderzaal, Nes 27—29, en 's avonds om 7 uur in gebouw Odeon. Leden, vrienden en belangstellenden worden beleefd uitgenoodigd deze vergaderingen bij te wonen.

INHOUD:

Leeringen van Joseph Smith	blz. 249	Rijmpreekjes	blz. 261
De behoefte aan een Zaligmaker	„ 257	Een bekeerd Prediker verhaalt zijne onder- vindingen	„ 262
Zoo iemand tot ulieden zal zeggen: Zie hier is de Christus, enz.	„ 261	Verplaatst.	„ 263
		Overleden	„ 264
		Conferentie-aankondiging „	264

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—. Afzonderlijke nummers 15 cent.